Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 293/2014
28.05.2015. године
Б е о г р а д

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Гордане Ајншпилер-Поповић и Звездане Лутовац, чланова већа, у привредном спору по тужби тужиоца стечајна маса А. а.д. из П., кога заступа пуномоћник П.Л., адвокат из Б., против туженог Б.п.ш. а.д. из Б., кога заступа пуномоћник Н.Б., адвокат из Б., ради враћања датог, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж бр. 2328/12 од 27.02.2014.године, у седници већа одржаној дана 28.05.2015. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж бр. 2328/12 од 27.02.2014.године по одредби члана 395. ЗПП.

ОДБАЦУЈЕ СЕ посебна ревизија тужиоца изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж бр. 2328/12 од 27.02.2014.године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Привредног суда у Нишу П бр. 1428/11 од 18.01.2012.године у ставу првом изреке одбијен је тужбени захтев за обавезивање туженог да тужиоцу исплати износ од 12.678.753,00 динара са законском затезном каматом почев од 21.01.2011.године до исплате. У ставу другом изреке обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 156.496,00 динара.

Побијаном пресудом Привредног апелационог суда Пж бр. 2328/12 од 27.02.2014.године жалба тужиоца одбијена је као неоснована и потврђена је првостепена пресуда Привредног суда у Нишу.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилац је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права указујући истом на неуједначену судску праксу у

погледу враћања у стечајну масу примљеног током важења Плана реорганизације који је обустављен, а стечај настављен банкротством и тумачења одредбе члана 133. Закона о стечајном поступку.

Тужени је поднео одговор на ревизију тужиоца оспорио је дозвољеност и основаност ревизије, те предложио да Врховни касациони суд ревизију тужиоца одбаци, односно одбије. Трошкове ревизијског поступка тражио је и определио на износ од 35.500,00 динара за састав одговора на ревизију увећано за судске таксе.

Привредни суд у Нишу је решењем П бр. 1428/11 од 30.04.2014.године у ставу првом изреке одбацио ревизију тужиоца изјављену дана 25.04.2014.године против пресуде Привредног апелационог суда Пж бр. 2328/12 од 27.02.2014.године. У ставу другом изреке одлучио је да по истеку рока за подношење жалбе против одлуке из претходног става списе предмета достави Привредном апелационом суду ради одлучивања о дозвољености ревизије из члана 404. став 1. ЗПП. Наведено решење није побијано жалбом.

Врховни касациони суд је решењем Прев 108/2014 од 11.07.2014.године вратио списе предмета Привредног суда у Нишу П бр. 1428/11 Привредном апелационом суду ради оцене дозвољености ревизије у смислу члана 395. ЗПП, обзиром на чињеницу да је Привредни суд у Нишу списе предмета доставио Привредном апелационом суду ради оцене изузетне допуштености ревизије, погрешно наводећи у решењу да се ради о члану 404. став 1. ЗПП, а да Привредни апелациони суд није оценио изузетну дозвољеност ревизије тужиоца.

Решењем Пж бр. 2328/12 од 25.11.2014.године, Привредни апелациони суд је дозволио посебну ревизију тужиоца (погрешно у изреци наведено као туженог) изјављену против пресуде Привредног апелационог суда Пж бр. 2328/12 од 27.02.2014.године.

Одредбом члана 395. ЗПП („Службени гласник РС“ 125/04 и 111/09) који се у конкретном случају примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ 72/11), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом по одредбама члана 394. овог закона, када је по оцени апелационог суда о допуштености ове ревизије потребно да се размотре правна питања од општег интереса, уједначи судска пракса или када је потребно ново тумачење права.

Привредни апелациони суд у свом решењу Пж бр.2328/12 од 25.11.2014.године налази да има услова за примену члана 395. ЗПП, јер постоје другачије судске одлуке, наводећи одлуке Пж 6713/11 од 15.11.2011.године и Пж 7017/11 од 01.12.2011.године, а које су наведене и у ревизији, тако да постоји потреба за уједначавањем судске праксе и новим тумачењем права одредбе члана 133. Закона о стечајном поступку, односно какве су правне последице дејства обустављања стечајног поступка због усвојеног плана реорганизације, тј. да ли се оно што је примљено по основу обустављеног плана реорганизације мора вратити у стечајну масу и да ли је стечајна маса активно легитимисана у погледу овог потраживања.

Врховни касациони суд налази да нису испуњени услови за примену одредбе члана 395. ЗПП и одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној, јер поводом ревизије тужиоца изјављене против пресуде Привредног апелационог суда Пж бр. 2328/12 од 27.02.2014.године нема потребе за уједначавањем судске праксе нити новим тумачењем права. Иако се ревизијом побијана одлука погрешно позива на Закон о стечају, уместо на Закон о стечајном поступку, изражени став да средства исплаћена у фази реализације плана реорганизације у случају његове обуставе и наставка банкродством не морају да се врате до износа за који би повериоци иначе били намирени у поступку банкротства, у потпуности је усаглашен са садашњом судском праксом, а побијана пресуда је заснована на примени правила о терету доказивања, односно да тужилац на коме је био терет доказивања није доказао да је туженом исплаћено више него што би примио по решењу о главној деоби, а у погледу примене процесних одредби које регулишу правило о терету доказивања, нема потребе за уједначавањем судске праксе. Нема потребе ни за новим тумачењем одредбе члана 133. Закона о стечајном поступку који регулише правне последице усвајања плана реорганизације, а не правне последице обуставе примене плана реорганизације.

На основу изложеног и члана 404. у вези са чланом 396. ЗПП Врховни касациони суд је одбацио посебну ревизију тужиоца као недозвољену и одлучио као у изреци овог решења.

О дозвољености ревизије тужиоца применом ревизијског цензуса из члана 486. релевантног ЗПП (динарска противвредност од 300.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе) Врховни касациони суд није одлучивао, јер је ревизија у том делу одбачена решењем Привредног суда у Нишу П бр. 1428/11 од 30.04.2014.године које решење није побијано жалбом, те је као такво постало правноснажно у првом степену, мада када се изјави ревизија са циљем да се размотре правна питања од општег интереса уједначи судска пракса или да ново тумачење права (изузетна ревизија) тада о истој и у погледу постојања посебних услова за одлучивање, као и у погледу цензуса одлучује Врховни касациони суд, након прибављања оцене о дозвољености ревизије од стране апелационих, у конкретном случају Привредног апелационог суда.

Председник већа-судија,
Бранко Станић, с.р.